

КАКВОТО СЕ СЛУЧИ В РАЯ...

WHAT HAPPENS IN PARADISE

Elin Hilderbrand © 2019

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3209-6

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Каквото се случи в рая...

Превод от английски:

Надя Баева

*Тази книга е за Сейнт Джон,
Американските Вирджински острови –
за самия остров и за всички, които живеят там.
Благодаря ви за угощенията и подслона.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Каквото се случи в рая“ е втората книга от планирана трилогия. Този роман несъмнено може да бъде четен и самостоятелно, но изживяването ще е далеч по-пълно и по-богато, ако се започне от първата книга – „Зима в рая“.

В авторската бележка към „Зима в рая“ обясних, че в романа е описан Сейнт Джон, какъвто беше преди септември 2017 г., когато ураганите Ирма и Мария нанесоха мащабни поражения. И в двете книги някои от магазините и ресторантите ги има вече само в измисления ми Сейнт Джон. Благодаря.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЕТЕЛ И ДВЕ КОКОШКИ

АЙРИЙН

Тя се буди по лице на плажа. Някой вика името ѝ.
– *Айрийн!*

Вдига глава и чувства как по бузата и устните ѝ е полепнал пясък. Толкова е ситен и бял, че прилича на пудра захар. С постепенното си изчезване слънцето пече все по-силно; лъчите му я пробождат като лазери. В следващия миг усеща съвсем лекото ръмене на дъжд.

– *Айрийн!*

Тя се надига до седнало положение. Плажът не ѝ е познат, но е тропически – водата пред нея е тюркоазена, а зад гърба ѝ има буйна растителност. Наоколо подтичват петел и две кокошки. Трябва да се е върнала на Сейнт Джон.

Как е попаднала тук?

– *Айрийн!*

Мъж вика името ѝ. Тя успява да види нечия фигура да се придвижва към нея. Дъждът се усилва, не се шегува; върховете на палмовите дървета се полюляват. Айрийн се втурва към балдахина от дървета и си пожелава да имаше кърпа, която да увие около голото си тяло.

Гола?

Точно така; забрави да сложи бански в багажа си.

Мъжът приближава и все така вика името ѝ. *Айрийн!* *Айрийн!* Тя не иска той да я вижда. Мъчи се да прикрие голотата си, прегърбва се и скръства стратегически ръце; като някаква невъзможна поза от йогата е. Трепери. Косата ѝ е мокра; плитката ѝ виси на гърба като подгизнало въже.

Мъжът размахва ръце, все едно се дави. Айрийн оглежда плажа; ще се наложи някой друг да му се притече на помощ, защото на нея определено не ѝ е възможно. Наоколо обаче няма никого, на хоризонта не се виждат лодки и дори кокошките и петела ги няма. Ще има сблъсък, предполага тя, така че се налага да се подготви. Изучава приближаващата фигура.

Айрийн отваря уста и се мъчи да изкрещи. Крещи ли? Ако е така, не може да се чуе.

Ръс е.

Тя бърше дъждовните капки от очите си. Ръсел Стийл, съпругът ѝ от трийсет и пет години, джапа към нея през мокрия пясък и изглежда, сякаш има спешно да ѝ съобщи нещо.

– Айрийн!

Вече е достатъчно близо и тя го вижда ясно – побеляващата му коса, кафявите очи. С тен е. Откакто тринайсет години по-рано започна работа за Тод Крофт в „Асеншън“, винаги е с тен. Приятелите им все подкачаха Ръс на тази тема, но Айрийн почти не забелязваше, а какво оставаше да го подлага на въпрос. Пътуваше по работа във Флорида и Тексас; тенът ѝ се струваше логичен. Обясняваше си го с обедни срещи в ресторанти на открито и безкрайни игри на голф. Колко пъти Ръс я беше уведомявал, че ще бъде извън обхват, защото ще играе голф с клиенти?

Сега, естествено, Айрийн е наясно каква е била работата.

– Айрийн – повтаря той. Гласът му я плаши; тя забива пети в пясъка. Официалната риза на Ръс е толкова мокра, че отдолу прозира кожата му. Единият крачол на панталона му в цвят каки е разпорен. Прилича на оцелял след корабкрушение. *Не корабкрушение. Самолетна катастрофа. Катастрофа с хеликоптер, това беше.*

– Ръс? – промълвява тя.

Дъждовните струи го шибат и мислите на Айрийн се връщат двамайсет години назад към мач на Бейкър за Детската

лига, който беше отменен заради яростна буря, връхлетяла Средния запад. Всички родители се скупчиха заедно с децата под навеса над пейките, но в демонстрация на храброст Ръс изтича на игрището да прибере екипировката. Друг баща, Стив Сонет (Айрийн открай време бе изпитвала неприязън към Стив Сонет), заяви: „Колко безразсъдно от негова страна да събере всички тези метални бухалки. Сам си проси гибелта.“

Имаше и друг случай, в който помни Ръс така измокрен – сватба в Атланта. Мейзи, дъщерята на семейство Дън, се омъжваше за висш служител от „Делта Еърлайнс“. Това беше преди пет или шест години, по времето, когато Айрийн и Ръс взеха да ходят по повече сватби, отколкото като млади. Празненството се състоя в „Роудс Хол“ и когато двамата излязоха от залата с осветявания от стробоскоп дансинг и мартини бар, ги посрещна порой. За пореден път Ръс настоя да изиграе ролята на герой, покри главата си със смокинга и претича през паркинга до наетата им кола. Когато минутата по-късно спря пред входа, беше вир вода, също като сега.

– Бурята – изрича Ръс. – Приближава.

Ами, да, мисли си Айрийн. Това е очевидно. Вече е настанал истински потоп, а най-черните облаци все още се придвижват към тях.

– Мислех, че си мъртъв – отронва. – Казаха ми... – Запълчава. Говори, но не се чува. Изнервящо е. – Казаха ми, че си умрял.

– Ще бъде свирепа буря – заявява Ръс. – Опустошителна.

– Къде да идем? – пита Айрийн. Обръща се с лице към дърветата. *Кокошките къде се крият от дъжда, чуди се. Защото и тя би желала да се свре там.*

Точно в осем Айрийн буди Каш. Започнал е да я нарича Майчин будилник.

– Пак имах сън – съобщава тя.

Каш се подпира на лакът в леглото. Русата му коса е разрошена и е започнал да пуска брада; не се е бръснал, откакто напуснаха острова. Айрийн го е настанила в най-представителната от петте си стаи за гости, нарича я апартамента „Екселсиор“. Стените са облицовани с тъмна ламперия с декоративен перваз и в спалнята доминира огромно легло „Истлейк“ с ресни на балдахина. Има прозорец с витраж, с който Айрийн се беше сдобила за нищо и никакви пари от мъничък антикварен магазин в Солон, Айова, а подът е застлан с копринен персийски килим в бордо и кремаво, купен от специализиран магазин в Чикаго. (Опасявала се бе, че Ръс ще наложи вето над килим с петцифрена цена, но той великодушно ѝ разреши да го купи, щом това я прави щастлива.) Любимата вещ на Айрийн в стаята е умивалник от ковано желязо с керамично легенче с позлатен ръб; над него виси снимка от 1928 г. на Мили, майката на Ръс, като младо момиче в Ери, Пенсилвания. Айрийн помни радостта и гордостта, които ѝ донесе ремонтът на тази стая – на всички стаи в къщата всъщност, – но в този момент не може да си обясни защо. Викторианският стил изглежда толкова тежък и претрупан, от него навява такъв трагизъм.

Айрийн е изоставила основната спалня; вече никога няма да е в състояние да спи там. Откакто се е върнала от Сейнт Джон, използва най-малката стая за гости, предназначена в оригиналния план на къщата за гувернантка. Намира се на третия етаж срещу таванското помещение. Таванът е претъпкан с находките на Айрийн от различни битпазари, за които не можа да намери място по стаите, както и с всички мебели от бившия им дом, тъй като Ръс не ѝ разреши да ги даде за благотворителност. Ръс нееднократно беше отбелязвал, че не би му пречило да си останат в скромния дом на Кловър Стрийт, а Айрийн го беше смятала за побъркан. То се знае, тогава не подозираше, че Ръс е имал втори живот другаде.

Стаята на гувернантката до голяма степен беше пренебрегната при обновлението. Айрийн просто боядиса стени-те в небесносиньо и я обзаведе с бяло разтегателно канапе и малък скрин. Сега цени високо простотата и изолираността ѝ. Там се чувства в безопасност – макар май да не успява да се укрие от сънищата си.

– Сънува татко жив ли? – интересува се Каш.

– Жив, да – потвърждава Айрийн.

Това е третият подобен сън след завръщането им от Сейнт Джон. Айрийн и Каш, както и по-големият ѝ син Бейкър отпътуваха за Вирджинските острови, когато научиха, че Ръс е загинал в катастрофа с хеликоптер близо до бреговете на Върджин Горда. Беше излетял от частна хеликоптерна площадка на Сейнт Джон към отдалечения британски остров Анегада заедно с островитянка на име Роузи Смол. Впоследствие Айрийн установи, че Роузи е била любовница на Ръс и че Ръс е оставил след себе си вила за петнайсет милиона и дванайсетгодишна дъщеря на име Мая. За Айрийн и синовете ѝ пътуването беше сюрреалистично и травмиращо и все пак сега, седмица по-късно, всички тези шокиращи факти вече са въткани в реалността на Айрийн. Наистина беше невероятно какво е способно да асимилира съзнанието.

– Говореше за свирепа буря. Опустошителна.

– Може би е имал предвид гръмотевичната буря – заключава Каш.

– Може би – отронва Айрийн. Хеликоптерът е бил ударен от мълния. – Или пък говори за предстоящото.

– Разследването – отбелязва Каш.

– Да.

Предишната седмица, само няколко дни, след като пристигнаха у дома от Сейнт Джон, агент от ФБР на име Колет Васко позвъни на Айрийн, Каш и Бейкър да ги уведоми, че от Екипа за издирване и спасяване на Вирджинските острови са се свързали с тях заради подозрения, че зад тази ката-

трофа с хеликоптер е възможно да се крие повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

– *Какво точно означава това?* – беше попитала Айрийн.

– *Щетите по хеликоптера не съответстват на типичните, причинявани от мълнии* – обясни агент Васко. – *Наистина в района е имало светкавици, но пораженията по хеликоптера изглеждат като причинени от взривно устройство.*

– *Взривно устройство* – повтори Айрийн.

– *Ще продължим с разследването* – заяви агент Васко. – *Какво можете да ми кажете за човек на име Тод Крофт?*

– *Почти нищо* – отговори Айрийн. Обясни как е изпробвала всевъзможни начини да се свърже с Тод Крофт, но без успех. – *Сигурно искам да го открия повече и от вас* – добави тя. Предостави на агент Васко номера, от който ѝ позвъни Мерилин Монро, секретарката на Тод Крофт. Агент Васко благодари и я увери, че ще държат връзка.

Повече, отколкото изглежда на пръв поглед. Взривно устройство. Това се превръщаше в нещо, излязло от филм, помисли тогава Айрийн. Подозираше, че е въпрос единствено на време да се отвори следващата мрачна врата в тайния живот на мъжа ѝ.

– Също така в съня имаше кокошки – съобщава Айрийн на Каш. – Петел и две кокошки.

Каш прочиства гърло.

– Ами, да.

Ами, да? И после схваща: Ръс е петелът, а Айрийн и Роузи са кокошките.

* * *

С изключение на Каш и Бейкър никой в Айова Сити не знае, че Ръс е мъртъв; Айрийн не е уведомила познатите им и усеща ситуацията като огромна измама, все едно е натъп-

кала трупа на Ръс в един от деветнайсетте килера в къщата и той започва да вони. Айрийн успокоява съвестта си, като си повтаря, че си е нейна лична работа. И без друго никой не е питал! Това не е напълно истина – Дот, медицинската сестра от пенсионерската общност „Кафявия елен“, се поинтересува къде е Ръс и в момент на абсолютна паника Айрийн излъга и заяви на Дот, че е в командировка на Карибите.

– И не може да се измъкне? – учуди се Дот. – Дори заради това?

Дот имаше слабост към Ръс; прърхаше около него при всяко посещение, като че беше прегазил реки и изкатерил планини, за да се добере, докато в същото време приемаше за даденост ежедневно присъствие на Айрийн в „Кафявия елен“. Айрин проследи с нездрава наслада сянката на разочарование, пробягала по лицето на Дот, когато узна, че Ръс поставя работата си над собствената си умираща майка.

Дирята на Ръс в Айова Сити почти се заличи, след като прие работата в „Асеншън“ преди тринайсет години. Някога познаваше всички в града. Беше активен в Асоциацията на царевичните рафинерии и по природа беше подчертано общителен. Оставяше Бейкър и Каш в училище, а после отскочаше до дрогерията на Пиърсън на Лин Стрийт за чаша кафе с „момчетата“ – четирима или петима пенсионирани господа, известни като Мафията на Средния запад, които командваха Айова Сити. Паузата за кафе на Ръс с „момчетата“ беше свещена. Именно те го бяха насърчили да се кандидатира за училищното настоятелство на Айова Сити и също така предложиха да се присъедини към Ротари К्लъб, където в крайна сметка стана вицепрезидент.

Сега всички „момчета“ бяха покойници, а Ръс не беше имал нищо общо с местните политически фигури или Ротъри К्लъб вече повече от десетилетие. От време на време Айрийн се натъкваше на някого от този предишен живот – Шери Уърнър например, съпруга на бившия главен инспек-

тор на училищата. Шери (или когото друг срещнеш) задаваше въпроси, свързани с Ръс, и после добавяше: „Винаги сме знаели, че някой ден от него ще излезе нещо голямо“. Все едно Ръс беше филмова звезда или главен куотърбек на „Чикаго Бърс“.

Но кой от Айова Сити се задържа в ежедневния живот на Ръс? В действителност никой.

Сега, когато всичко около кончината на Мили беше сложено в ред – тялото ѝ беше откарано в погребалната агенция, личните ѝ вещи бяха прибрани и юристът на „Кафявия елен“, специализиращ в завещания, се беше заел със собствеността ѝ, – Айрийн няма друг избор, освен да се изправи пред обезсърчителната задача да се свърже със семейния адвокат Ед Сорли и да му съобщи за Ръс.

– Айрийн! – произнася Ед. В тона му се долавя бодро любопитство. – Не очаквах да те чуя отново толкова скоро. Наред ли е всичко?

Айрийн е в аметистовия салон и кръстосва напред и назад по персийския килим, който същият онзи търговец от Чикаго, продал ѝ килима в апартамента „Екселсиор“, описа като „чудо, равняващо се на кутия за бижута на кралица Виктория“. (Айрийн го беше купила незабавно, въпреки че струваше дори повече от другия.)

– Не, Ед – произнася. – Не е. – Прави пауза. Ръс е мъртъв от десет дни и това е първият случай, когато ще изрече думите на глас пред друг освен пред синовете си. – Ръс е мъртъв.

Следва миг на мълчание. Още един.

– Какво? – ахва Ед. – Айрийн, какво?

– Загинал е в катастрофа с хеликоптер на първи януари – пояснява Айрийн. – На Вирджинските острови. – Не изчаква Ед да зададе очевидния следващ въпрос: какво е правил Ръс в хеликоптер на Вирджинските острови? Или може би: къде са Вирджинските острови? – Когато миналата седмица